

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **ČR - Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 14. 9. 2016, č. j. UOOU-06477/16-14,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 7. 2016, č. j. UOOU-06477/16-8, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „ZOÚ“), neboť žalobce v době nejméně od 9. 6. 2015 do 3. 6. 2016 zpracovával osobní a citlivé údaje (profil DNA) pana Š. S. bez jeho výslovného souhlasu, a aniž byla naplněna některá z podmínek stanovených v § 9 písm. b) až i) ZOÚ, čímž porušil povinnost stanovenou v § 9 ZOÚ.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť má za to, že při zpracování genetického materiálu nedošlo, ani nedochází, ze strany policie k porušení povinnosti stanovené zákonem nebo uložené na jeho základě při zpracování osobních údajů ve smyslu § 9 ZOÚ, a nemohlo tak dojít ke spáchání správního deliktu.
3. *V prvním žalobním bodu* shledává žalobce nezákonnost rozhodnutí v souvislosti s nesprávným výkladem pojmu nezbytnost v návaznosti na absenci náležitého zohlednění specifické činnosti policie a jejich potřeb pro důsledné plnění zákonných úkolů a povinností policie. Žalobce odkazuje na ustanovení § 9 písm. i) ZOÚ a dále ustanovení § 79 a § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), z nichž jednoznačně vyplývá, že osobní údaje pana Š. S. získala policie oprávněně, neboť získání biologického vzorku a stanovení profilu DNA proběhlo v souvislosti s trestním řízením jmenovaného jako s osobou obviněnou ze spáchání úmyslné trestné činnosti. Policie tak osobní údaje získala oprávněně, v souladu s platnou právní úpravou.
4. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že při posuzování nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů je pro účely budoucí identifikace nutná vždy potřeba individuality, nikoli potřeba určité šablonovitosti, resp. předvídatelnosti postupu policie. Žalobce je přesvědčen, že potřeba předvídatelnosti vyplývá z důvodu nutnosti zajištění jistoty veřejnosti v postup policie při rozhodování o zpracování osobních údajů a zajištění objektivnosti. Dle žalobce další zpracování osobních údajů závisí na vícero aspektech, jako je věk osoby pachatele, okolnosti spáchání trestného činu, časový úsek od spáchání trestného činu, závažnost spáchaného činu či forma účastenství.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s žalovaným, dle kterého není stěžejním kritériem při zpracování profilů DNA, resp. pro aplikaci ust. § 65 zákona o policii, subjektivní stránka trestného činu, která vypovídá o vnitřním vztahu pachatele k trestnému činu. Žalobce blíže uvádí, že z kriminologického hlediska je zpracování genetického materiálu recidivujícího pachatele úmyslné trestné činnosti oprávněné a je odůvodněno předcházejícím úmyslným protiprávním jednáním takové osoby. Rozhodujícím kritériem pro posouzení oprávněnosti zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace je jeho nezbytnost pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti. Taková nezbytnost je dána tehdy, pokud jsou údaje nepostradatelné pro plnění úkolů policie, jako je např. zjištění či usvědčení pachatele konkrétního trestného činu, a to i do budoucna.
6. Oprávnění, ale i povinnost provedení identifikačního úkonu je v souladu s kriminologickými výzkumy ukazujícími na zvýšenou pravděpodobnost recidivy u pachatelů úmyslných trestných činů. Institut budoucí identifikace vytváří předpoklad pro budoucí identifikaci jako preventivní opatření.
7. Na podporu svých tvrzení žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013, v němž je konstatováno: „*právní úprava přitom policii opravňuje zpracovávat osobní údaje, včetně informace o genetickém vybavení, v případech, kdy je shledána nezbytnost pro naplnění účelu, nejen u osob ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, ale i u osob obviněných či podezřelých ve vztahu k obecně vymezené kategorii úmyslných trestných činů. Nelze přitom paušálně tvrdit, že tento důvod zpracování osobních údajů nebude shledán u hospodářských trestných činů, protože genetické údaje nebudou nikdy použitelné, nýbrž je nutné zásah posuzovat ve vztahu k postavení dotčeného subjektu v procesu trestního řízení, a to i v širším rámci vymezení tohoto pojmu. Sama skutečnost, že v případě trestných činů obrožujících život, zdraví či bezpečnost osob, je zde relativně vyšší pravděpodobnost zanechání biologické stopy na místě činu a tudíž je zpracování a uchování profilu DNA významné pro ztotožnění pachatele budoucích trestných činů, neznamená, že u trestných činů hospodářské povahy význam využití biologických stop při odhalování těchto činů a jejich pachatelů je marginální. V důsledku technického vývoje se způsob páchaní těchto hospodářských trestných činů mění a ruku v ruce s tím by měl a musí jít i způsob, jak takovou činnost odhalit.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. V daném případě lze konstatovat, že pan Š. S. byl v minulosti opakovaně pravomocně odsouzen, z kriminalistického pohledu je na něho nutno pohlížet jako na recidivujícího pachatele úmyslné trestné činnosti. Trestných činů se pachatel dopustil v přímém či nepřímém úmyslu a tuto subjektivní stránku trestného činu považuje žalovaný za významnou kvalitativní změnu chování člověka a zásadní atribut kriminality a kriminalistiky, které odůvodňují zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace, tedy profilu DNA. Charakter posledního spáchaného činu, za nějž byl pachatel odsouzen, vnímá i sám žalovaný jako závažný. Jedná se o hospodářskou trestnou činnost, při níž byla způsobena škoda nikoliv malá a takovou činnost tak nelze bagatelizovat. K tomu je statisticky prokázáno, že dochází k eskalaci trestné činnosti, kdy se pachatel zdokonaluje a postupně přechází ke kriminálnějšímu chování, při němž neváhá použít násilí.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s poukazem žalovaného, že rozhodné je, kdy k páčání trestné činnosti došlo. Při posouzení nezbytnosti zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace nelze zohlednit dobu uplynulou od spáchaní posledního trestného činu, neboť nelze vyloučit páčání další trestné činnosti po jakékoliv době, a tedy i využití získaných osobních údajů. Policie nemůže při zajišťování plnění svých úkolů předpokládat změnu chování a nižší míru pravděpodobnosti opakování trestné činnosti, respektive spoléhat na osobnostní vývoj jedince v pozitivním směru a upřednostňovat práva pachatelů úmyslné trestné činnosti (byť spáchané před více jak dvaceti lety) nad právy společnosti, která respektuje a dodržuje právní řád.
10. *Ve čtvrtém žalobním bodu* poukazuje žalobce na právní úpravu zakotvující získávání a uchovávání biologických vzorků a profilů DNA. Správní soudy se vyslovily, že současná platná právní úprava zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace je dostačující a rovněž vyhovující minimálním požadavkům na zákonný podklad zásahu do práva na ochranu soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 4 As 168/2013). Při získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace se zcela jednoznačně nejedná o plošné, neomezené zpracování osobních údajů.
11. Žalobce poukazuje na to, že policejní evidence zpracovávající osobní údaje, včetně profilů DNA, jsou evidencemi neverejnými, s přesně stanovenými úrovněmi přístupů a neslouží jako evidence trestní minulosti osoby. Obdobně jako u opisu z evidence rejstříku trestů jsou tyto údaje využívány pro potřeby orgánů činných v trestním řízení. Nehrozí tak, že by někdo třetí, mimo orgány činné v trestním řízení, takové citlivé informace zjišťoval.
12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť policie zpracovává předmětné osobní údaje pana Š. S. v souladu s platnou právní úpravou, neporušuje povinnosti stanovené jí právním řádem, zpracovává pouze osobní údaje, které jsou nezbytné pro plnění jejich zákonných úkolů, a proto navrhuje, aby soud toto rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě předně uvedl, že žaloba neobsahuje žádné konkrétní důvody, ze kterých žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená skutečnost odpovídá tomu, že žalobce nejprve podal blanketní žalobu, se kterou spojil zejména návrh na přiznání odkladného účinku. Žalovaný s ohledem na uvedené toliko shrnul, že v daném případě žalovaný posuzoval zpracování osobních a citlivých údajů pana Š. S. v Národní databázi DNA. Po přihlédnutí ke všem okolnostem případu, zejména k charakteru trestných činů, pro které byl jmenovaný pravomocně odsouzen, a k době, která uplynula od spáchaní posledního z nich, dospěl k závěru, že zpracování údajů jmenovaného v databázi DNA je nedůvodné, nepřiměřené a tudíž nezákonné. Závěrem žalovaný odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí.
14. Soud doplňuje, že žalobce ve lhůtě pro podání žaloby ji doplnil podáním ze dne 10. 11. 2016 tak, jak je uvedeno ve 2. až 12. bodu tohoto rozsudku. Doplnění o žalobní námítky bylo zasláno žalovanému k vyjádření. Žalovaný se k tomuto podání nevyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

15. Přípisem ze dne 19. 10. 2018 navrhl žalovaný přerušení řízení s odůvodněním, že je Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 7/18 projednáván návrh Městského soudu v Praze na zrušení části ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ve slovech „a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení“ a dále na zrušení § 65 odst. 5 zákona o Policii. Městský soud v Praze však v této věci neshledal, že by výsledek řízení před Ústavním soudem měl zásadní vliv na rozhodování o podané žalobě podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., a to z důvodů, které budou uvedeny v závěrečné části tohoto rozsudku, proto věc meritorně posoudil a rozhodl.
16. U jednání, které se ve věci konalo dne 23. 11. 2018, zástupce žalobce setrval na podané žalobě, včetně důvodů v ní uložených, zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s tím, že poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii *Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
20. Podle § 65 odst. 5 zákona o Policii *Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracování není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*
21. Podle § 79 odst. 1 zákona o Policii *Policie může zpracovávat osobní údaje včetně citlivých údajů bez souhlasu osoby, již se tyto údaje týkají (dále jen „subjekt údajů“), pokud je to nezbytné pro plnění jejich úkolů.*
22. Podle § 9 písm. i) ZOÚ *Citlivé údaje je možné zpracovávat, jen jestliže se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách.*
23. Podle § 45 odst. 1 písm. e) ZOÚ *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako správce nebo zpracovatel dopustí přestupku tím, že při zpracování osobních údajů zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9).*
24. Soud se společně zabýval námitkami v prvním i ve druhém žalobním bodu, neboť se vzájemně prolínají a úzce spolu souvisí. Žalobce nesouhlasí s výkladem pojmu nezbytnost žalovaným, přičemž poukazuje na nutnost náležitého zohlednění specifické činnosti policie. Žalobce též připomíná, že biologický vzorek odebral a profil DNA stanovil v souladu se zákonem.
25. Soud předně souhlasí s žalobcem, že při posuzování nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů je nutno postupovat předvídatelně pro zajištění jistoty veřejnosti v postup policie při rozhodování o zpracování osobních údajů a zajištění objektivnosti. Současně je však třeba uvést, že uvedené neznamená, že orgány policie mají postupovat zcela rigidně. Nepochybně je žádoucí, aby v obdobných případech správní orgány postupovaly obdobně, nelze však tuto zásadu vykládat způsobem, který zcela opomíjí nutnost konkrétního posouzení specifických okolností každého jednotlivého případu. I sám žalobce v další části doplnění žaloby konstatuje, že při posuzování nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů je třeba si uvědomit všechny související okolnosti, jako je věk pachatele, okolnosti spáchání trestného činu, apod. Pro posouzení, zda je nezbytné další uchovávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace pachatelů trestných činů je tak nutné postupovat předvídatelně, avšak s důsledným posouzením všech relevantních okolností každého jednotlivého případu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

26. V návaznosti na uvedené se lze ztotožnit s žalobcem, že otázka nezbytnosti dalšího zpracování osobních údajů úzce souvisí s charakterem spáchaného činu, s profilem pachatele a rovněž s časem uplynulým od posledního pravomocného odsouzení za konkrétní trestný čin.
27. Žalobce upozorňuje, že zpracování genetického materiálu je z kriminologického hlediska u recidivujícího pachatele úmyslné trestné činnosti oprávněné a je odůvodněno předcházejícím úmyslným protiprávním jednáním této osoby.
28. Soud k tomu uvádí, že u recidivujícího pachatele úmyslné trestné činnosti je nutno se zabývat každým jednotlivým úmyslným trestným činem, pro který byl pachatel pravomocně odsouzen.
29. Soud si vyžádal opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob pana Š. S., z něhož vyplývá, že jmenovaný byl celkem sedmkrát soudně trestán, z toho k prvním šesti odsouzením došlo v letech 1982 až 1986 pro méně závažné trestné činy. Tato odsouzení byla jmenovanému ke dni 3. 12. 2002 zahlazena. Jak již bylo konstatováno na str. 4 napadeného rozhodnutí „*Jmenovaný v osmnácti letech neoprávněně užíval cizí vozidlo a dále spáchal trestný čin opilství, v devatenácti letech nesplnil svou odvodní povinnost a padělal či pozměnil veřejnou listinu. Od spáchání těchto trestných činů uplynulo více než třicet let.*“
30. Poslední sedmé odsouzení je z roku 1994 za trestný čin, jímž spáchal škodu nikoliv malou, tzn. škodu ve výši nejméně šestinásobku a nejvýše devatenácti násobku minimální mzdy dle nařízení vlády č. 53/1992 Sb., dle § 2 odst. 1 písm. b), v němž byla minimální měsíční mzda stanovena na 2 200 Kč, za který mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, z něhož se v roce 1996 osvědčil.
31. Podle § 69 odst. 1 písm. b) trestního zákona z r. 1961 *soud zabludí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně pěti let, jde-li o odsouzení k trestu odnětí svobody převyšujícímu jeden rok.* Podle písmene a) tohoto ustanovení *soud zabludí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně deseti let, jde-li o odsouzení k trestu odnětí svobody převyšujícímu pět let.*
32. Jak již bylo uvedeno výše, v roce 2002 byla jmenovanému odsouzení zahlazena, po posledním odsuzujícím rozsudku se jmenovaný osvědčil, vedl řádný život a nebyl pravomocně odsouzen pro jiný trestný čin, ať již úmyslný či nedbalostní. Uvedené se shoduje se skutečností, že pan Š. S. k návrhu na zničení genetického materiálu ze dne 27. 4. 2015, tedy cca 13 letech, předložil čistý výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, bez záznamu.
33. Ve shora uvedených případech se jedná o trestné činy, za které jmenovanému nebyl ukládán vyšší trest odnětí svobody, neboť dvakrát mu byl uložen trest spojený s odnětím svobody, který nepřesáhl 10 měsíců, jež byl následně Okresním soudem v Litoměřicích zahlazen, tedy od zahlázení již uplynula dlouhá doba (cca 10 let ke dni odběru genetického materiálu získaného dne 24. 9. 2012 v rámci trestního řízení ve věci křivého obvinění, přičemž dne 11. 12. 2013 byl pan Š. S. v předmětné trestní věci zproštěn obžaloby). Soud proto dospěl k prvnímu dílčímu závěru, že v daném případě se již nejedná o recidivujícího pachatele a z hlediska charakteru spáchaných trestných činů a doby uplynulé od zahlázení odsouzení není, s ohledem na předcházející úmyslné protiprávní jednání jeho osoby, další uchování osobních údajů nezbytné pro plnění úkolů policie.
34. Soud se zabýval i závažností spáchaných trestných činů. V napadeném rozhodnutí předsedkyně ÚOOÚ poukazuje na argument žalobce, že hlavním východiskem prvostupňového orgánu je Doporučení Rady Evropy č. (92) 1 Výboru ministrů členským státům o využívání analýzy deoxyribonukleové kyseliny (DNA) v rámci systému trestní justice (dále jen „doporučení č. R (92)“), přičemž účastník řízení k němu uvádí, že je právně nezávazný a s ohledem na technologický vývoj jeho hodnota postupně klesá.
35. Byť lze připustit, že výše zmíněné doporučení č. R (92) ze dne 10. 2. 1992 není aktuální a je právně nezávazné, je příhodné se jeho textem v aplikaci českého práva inspirovat. S myšlenkou,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

že zpracování profilů DNA by i nyní bylo možné pouze u osob páchajících závažnou trestnou činností proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob se nelze ztotožnit, nicméně samotná závažnost dříve spáchaných trestných činů by mohla mít vliv na nezbytnost uchování genetických informací o pachateli. I závažnost trestné činnosti je však nutno posuzovat v mezích lhůt nezbytných pro zahlazení odsouzení.

36. V žádném z trestných činů, pro které byl pachatel odsouzen, se nejednalo o zločiny, ale pouze o přečiny podle současné trestněprávní úpravy. Nebezpečnost takových činů tak nemohla být natolik závažná, aby ospravedlňovala prolomení institutu zahlazení odsouzení a v jeho důsledku i další vedení evidence předmětných osobních údajů. Nelze se ztotožnit s žalobcem, že způsobení škody nikoli malé se odráží natolik v závažnosti trestného činu, že i po více než dvaceti letech od odsouzení by tato indicie ospravedlňovala nezbytnost vedení těchto osobních údajů. Soud v tomto smyslu souhlasí s žalovaným, že se nelze omezit pouze na posuzování subjektivní stránky trestného činu, tedy zda byl čin spáchán v úmyslu či v nedbalosti, ale je též třeba vzít ve zřetel společenskou škodlivost a další faktory ovlivňující závažnost protiprávního jednání.
37. Uvedený názor se shoduje i s názorem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3 A 86/2013-99, kde soud vyslovil, že „*totéž z hlediska principu přiměřenosti platí i u J. P., jenž se dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, což svým charakterem obecně není trestná činnost svou intenzitou natolik závažná, aby bylo nezbytné uchovávat profil DNA. To plyne jednak např. ze srovnání s násilnou či drogovou trestnou činností, jednak se v případě tohoto méně závažného trestného činu nejednalo o recidivu, alespoň obecnou.*“ K recidivě zde soud znovu připomíná, že v případě pana Š. S. se vzhledem k dlouhé době uplynulé od zahlazení odsouzení nemůže jednat o recidivujícího pachatele ve smyslu současného trestního zákoníku.
38. Za výše uvedených okolností, tedy s přihlédnutím k výše uvedenému závěru, že v posuzovaném případě se nejedná o recidivujícího pachatele, nemůže ani tvrzení, že je statisticky prokázáno, že dochází k eskalaci trestné činnosti, kdy se pachatel zdokonaluje a postupně přechází ke kriminálnímu chování, při němž neváhá použít násilí, být důvodem pro pokračující vedení evidence osobních údajů pana Š. S. Zásah do základního lidského práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě, vyplývajících z čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nelze ospravedlnit toliko statistickými údaji.
39. K poukazu žalobceva oprávnění odebrat biologický vzorek a stanovit profil DNA, soud uvádí, že uvedené oprávnění žalobce není nikterak žalovaným zpochybňováno. Identifikační úkony byly provedeny dne 24. 9. 2012 podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. V této době byl pan Š. S. osobou obviněnou ze spáchání úmyslné trestné činnosti v souvislosti s trestním řízením vedeným pod č. j. KRPU-32046/TČ-2011-040971 ve věci zločinu krivého obvinění podle § 345 odst. 2 a odst. 3 písm. c), e) nového TZ. V daném případě je však předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za další uchování osobních údajů, nikoliv jejich odebrání, proto shledal soud tuto námitku irelevantní.
40. *Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že „rovněž není rozhodné, kdy k páčání trestné činnosti došlo. Při posuzování nezbytnosti zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace nelze zohlednit dobu uplynulou od spáchání posledního trestného činu, neboť nelze vyloučit páčání další trestné činnosti po jakékoli době a tedy i využití získaných osobních údajů.“*
41. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit. Současný trestní zákoník i jemu předcházející trestní zákon obsahuje institut zahlazení odsouzení či promlčení trestní odpovědnosti, které umožňují reintegraci osob, jež se svým chováním osvědčily, do běžného společenského života. Doživotní, resp. časově neomezené vedení evidence biologických vzorků a profilů DNA pachatelů úmyslné trestné činnosti tuto reintegraci ztěžuje v tom smyslu, že i když je tato evidence neveřejná, osoba, která již vede řadu let řádný život a je si vědoma uchování genetické informace o její osobě, se může cítit „trvalým“ vedením v této evidenci „poskvřněna“, aniž by svým jednáním, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

následně vedeným řádným životem, mohla uchovávání genetické informace o její osobě jakkoli ovlivnit. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že opis rejstříku trestů fyzických osob je též neveřejný a údaje z něj se nevymazávají. Tyto údaje však slouží pouze k evidenci trestné činnosti obyvatelstva, případně k posouzení osoby pachatele a mohou hrát roli při určení druhu trestu a nekonstituují významný zásah do práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

42. V některých členských státech Evropské Unie je zákonem zakotvena maximální doba uchovávání profilů DNA v délce 40 let, a to navíc pouze u osob odsouzených pro zvláště závažné zločiny, jakými jsou například terorismus, trestné činy proti lidskosti atd., jak vyplývá z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Aycaguer proti Francii, stížnost č. 8806/12 ze dne 22. 6. 2017 (bod 42.). V českém právním řádu maximální délka uchovávání těchto údajů zakotvena není, nicméně zde existuje korektiv nezbytnosti uvedený v § 65 odst. 5 zákona o Policii.
43. Soud proto s vzhledem k výše uvedenému a rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že po zaházení odsouzení se na osobu pachatele od roku 2002 hledí jako by nebyla odsouzena, dospěl k dalšímu dílčímu závěru, že nelze pokládat za nezbytné další vedení evidence osobních údajů pana Š. S.
44. *Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce zpochybňuje názor žalovaného, že právní úprava zakotvující získávání a uchovávání biologických vzorků a profilů DNA není dostatečná. Zde se Městský soud v Praze ztotožňuje s názorem žalobce, a sice že správní soudy se opakovaně zabývaly úrovní úpravy zpracování osobních údajů uvedených v § 65 odst. 1 zákona o Policii a shledaly, že úprava dostatečná je. Uvedený názor vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 As 134/2016-44: „Nejvyšší správní soud shodně s tím, co již ve své judikatuře dříve vyslovil, shrnuje, že právní úprava zákona o policii týkající se zpracování citlivých údajů v intencích nyní řešeného případu vyhovuje minimálním požadavkům na zákonný podklad zásahu do práva na ochranu soukromého života, jak je ve své judikatuře formuloval Evropský soud pro lidská práva i Ústavní soud.“* Nejedná se však o námitku, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí či celého řízení a pro posouzení zákonnosti pokuty tak není relevantní.
45. Pro úplnost soud uvádí, že ve věci, v níž byl panu Š. S. vytvořen profil DNA (podezření ze spáchání zločinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2, 3 písm. c) a e) nového TZ), byl pachatel zproštěn obžaloby, tedy se na něho hledí jako na nevinného. V souladu se zachováním zásady presumpce neviny pozbylo odebrání biologického vzorku jmenovaného zákonného důvodu a ten tak neměl být nadále uchovávan v Národní databázi DNA. Lze zde také polemizovat, zda bylo nutné a účelné odebrat v souvislosti s vedením tohoto trestního řízení biologický vzorek pachatele a stanovit profil DNA. Ačkoliv dle zákonné úpravy nemá Policie povinnost odebírat biologické vzorky pouze v souvislosti s trestnými činy, kde by profil DNA mohl mít jisté využití při zjišťování a prevenci trestné činnosti pachatele, vyvstává zde otázka, k jakým účelům by mohl sloužit profil DNA pachatele trestného činu křivého obvinění, při němž vzniká minimální množství biologických stop.
46. Konečně soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, v němž si je „*Nejvyšší správní soud vědom toho, že sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje zásah do práv osoby (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04), které se tento profil DNA týká, na druhou stranu zdůrazňuje, že tento zásah je ospravedlněn předcházejícím úmyslným a protiprávním jednáním této osoby, která si musí být vědoma, že za splnění příslušných podmínek proti ní může být vedeno trestní řízení a může jí být uložen trest a v souvislosti s tím bude vedena v Rejstříku trestů a v příslušných evidencích vedených Policií, tj. že musí nést negativní následky spojené se spácháním protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na to, že Národní databáze profilů DNA není veřejně přístupná, nehrozí proto, že by si někdo třetí, mimo orgány činné v trestním řízení, jejím prostřednictvím zjišťoval citlivé informace o subjektu údajů, resp. o pachatelích trestných činů, tj. není možná další dehonestace takové osoby na základě uchování jejího profilu v Národní databázi. Informace*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tam uvedené budou použity pouze v případě ověřování shody se stopami nalezenými na místě spáchání jiného trestného činu.“

47. I přes tento názor však Městský soud v Praze neshledal uchovávání osobních údajů pana Š. S. nezbytným pro plnění úkolů policie při odhalování a předcházení trestné činnosti, neboť se jmenovaný pachatel trestných činů již osvědčil a odsouzení bylo zahlazeno, od odsouzení za poslední spáchaný trestný čin uběhlo více než 16 let a za čin, v rámci jehož stíhání mu byly odebrány biologické vzorky a stanoven profil DNA byl pravomocně zproštěn obžaloby.
48. Závěrem soud k návrhu na přerušení řízení uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že návrh zrušení části ustanovení § 65 zákona o Policii se týká toliko oprávnění odebírat biologické vzorky, nikoliv jejich uchovávání, dospěl k závěru, že nemá řízení vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 7/18 vliv na rozhodování o napadeném rozhodnutí. I zde lze odkázat na výše zmíněný rozsudek NSS č. j. 8 As 134/2016-44: *„Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvod k předložení návrhu na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii ve slovech „a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení“ Ústavnímu soudu. V právě posuzované věci není předmětem posouzení odběr biologických vzorků podle § 65 odst. 1 zákona o policii, ale jejich následné zpracovávání podle § 79 odst. 1 téhož zákona. Návrh týkající se zrušení části ustanovení upravujícího samotný odběr biologických vzorků je tedy podle Nejvyššího správního soudu mimoběžný s předmětem řízení.“* Vystává zde i otázka ústavnosti ustanovení, jež ukládá Policii zničit předmětné informace, nejsou-li nezbytné k provádění úkonů Policie. Jak totiž vyplývá z návrhu na zrušení části zákona, v němž je vedeno výše zmíněné řízení u Ústavního soudu, ustanovení § 65 odst. 5 zákona o Policii postrádá maximální dobu, po kterou lze údaje v evidenci uchovávat: *„Lze tedy shrnout, že aby zákonná úprava odebírání a uchovávání vzorků DNA obviněných z trestných činů odpovídala ústavním garancím základních práv, musela by splňovat následující kritéria: (i) konkrétně a podrobně stanovit, že vzorky DNA lze odebírat jen osobám, které jsou obviněny či odsouzeny pro závažné trestné činy, jejichž povaha tento zásah do práva na soukromí odůvodňuje, (ii) konkrétně a podrobně stanovit, jak dlouho mohou být odebrané vzorky uchovávány, a to opět v závislosti na závažnosti trestné činnosti, (iii) zakázat uchovávání vzorků obviněných, kteří později nebyli odsouzeni.“* (Návrh Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2018, č. j. 10 A 150/2015-116). Ani s ohledem na uvedené však soud neshledal důvod pro přerušení řízení, neboť důvod, pro který by bylo nezbytné uchovávat předmětné osobní údaje pana Š. S., odpadl mimo jiné momentem pravomocného zproštění obžaloby rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 4 To 155/2013-150.
49. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního trestání, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 45 odst. 3 ZOÚ účinné přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem LXXXII zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
50. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.